

Nagy Zita

Taxidermia

hol a valahol
madaraid ahol
szárnyalva szabadon
még égre mérték
– akkor –
kóbor büszkeségüket
– most –
mozdulatlan kitömöttségükben
merev kötöttségükben
– Norman Bates örök örültsége –
a tollak rögzültségében
ágyad felett
álmodnak neked
preparált vidámságot
de üvegszemeik nem rejtik
velük együtt éllel
látom a szomorúságot
ami minden boldogságban fészkel
szörny vagyok és rém is
amit mások élnek
élem én is
– kétszer –
a fájdalom magamé és a többieké
– lüktető –
nyomortető
a mindenség fényűzésében
– széttép –
hogyszerre érzem
az összes kezdet
összes végét
mert valahol *egy-szer-egy* gyermek megtanulta:
minden elmúlik...

üres és teljes a végtelen
 férc szükségszerűség a végleten
 és nem zokog több dalt
 könnyecseppek finom ujja
 billentyűjén halkuló szavaknak
     – csak játszik az éjszaka, –
 mint csillagpöttyös gumilabda
 gurul az ölembe
     – te lökted –
     – bárhonnán –
 ha hallak
 veled kacagok
     – újból –
 kölyök vagyok
 aprócska
 ha most meg is halok
 akkor is kölyök maradok
 kicsit talán csak
 nagyobbacska
 mert valahol egy gyermek megtanulta:

egyszer
 mindenki elmegy...

mégis
 amorf atomok közt
 a te formád zenél
 és élsz, mint sosem éltél
     – eltemetetlen –
     – már –
     – csupán –
 elmém emlékén
     – elvehetetlen –
 valahol még létezel...
 van-e párhuzama huzatos univerzumainknak?
 haszna szokott-unott napjainknak?
 van-e befolyásunk a széljárásban?
 vagy úgyis a végén a *vég-én* végül a VÉG ül a végzetén?
 nem talál tálat tele
 forró a tele

annak *ki (ki)*éhezve keres
én megnyugszom az arany egyenes arányban:
ahogy a múlt nő
úgy csökken a jövő
mert valahol *egy-szer-egy* gyermek megtanulta:
minden elveszik...

a jó csak ócska kontrasztpont
ösztönöm ölni akar
mielőtt minden magától meghal
roncsolt abroncsokon
vörös véred virágcsokrán – *a sajnálom*
olyan kevés, mit sem ér
csontvázak porhidegén
ismerem mi volt, mi lehet,
tudom a lesz-t
okulok mindenből és semmiből se
ragaszkodás féltve nem fűz
az egész képe űz
– folyton –
futok
s ha előtted meg nem álltam
soha
hát más előtt már meg nem állok
noha
úgyis elbukom
elnyelődik
– minden nyaram –
kihűlt
de nem alkuszom
tűnő dolgokért
mert valahol *egy-szer-egy* gyermek megtanulta:
minden véget ér...

engedd el
 – ami kell –
 ismétlődik
Szinyei mers... z lila színei
 a valóságom megőrlik
 siklik a késő kékes kés
 – szanaszét –
 szabdalt húson suhan
 törött török palloson
 árbocot bont
 üvöltések ütközete
 – virrad –
 vitorláján
 lángszél lobban
 – recseg-pereg –
 hamuvá vált viharként
hull-a-lá
 le– s fellebbenő levegők
 lepketáncán
 tombol eszelős
 kerge kergetésem
 gyűjti százmarkával
 ezerfelől
 a pernyék ékén
szürké-be-dőlt
 alvadt mattukból
 kikacsintó kicsi
 hintalón csillanó
 darabokat,
 ami vagyok még:
 maradékokat
 remegve rejtem
 emlékezni az emlékezetnek
 mert tűzbehalt fekete fákból
 szénrajzok születnek
 csodákra nyíl kapunk
 nem hagyva holt hagyatékát önmagunknak
 és célt nem ért utolsó érintésed
 szertesodorja sorsodba süllyedt beteljesülésed
 a kör körbeért:
 valahol még létezel...
 és egyszer majd megtanuljuk:
 néha hinni is lehet...